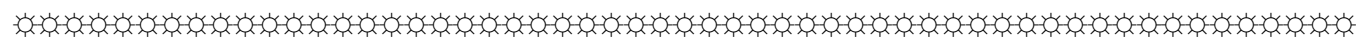
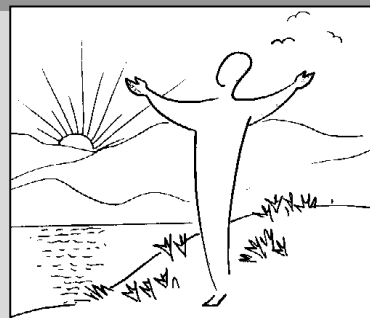

SVÍTÁNÍ

OBČASNÍK LANŠKROUNSKÉ FARNOSTI

ÚNOR 2002 číslo: 21 ročník: V. - ZDARMA -

Vážení a milí čtenáři, tento rok pro občasník Svítání znamená už určité jubileum, neboť se dostává do pětiletého období své existence. Děkujeme všem, kteří občasník čtou a všem, kteří jsou ochotni přispět článkem a obohatit tak obsah čísla. Domníváme se, že jak mluvené, tak psané slovo má svůj nezpochybnitelný význam a proto věříme, že i farní občasník má své místo ve farnosti. Měl by sloužit nejenom jako informační časopis, ale částečně i jako časopis mající osvětovou funkci. Jeho náplní přirozeně není snaha konkurovat rozsáhlým a specializovaným periodikům na našem trhu, ale informovat o dění ve farnosti, pastoračních radách a informacích z křesťanského života. Domníváme se, že každá farnost by měla mít prostor psaného slova, kde se mohou objevovat různé názory a podněty lidí z celé farnosti. Nikdo nemusí stát opodál, každý se může angažovat. Byli bychom rádi, kdyby se dokázalo více lidí účastnit dialogu na stránkách Svítání a ukázalo, že mají co nabídnout, ať už svou zkušenost ve víře, nebo příběh či názor na věci kolem sebe. Nejde o to hýčkat jednotu na úkor pravdy, ale umět se osobně vyslovit. Případné chyby ve vašich příspěvcích se v korekturách opraví a pokud je třeba váš názor odlišný od jiných, tak je to ukáзка právě oné jednoty v různosti.

Za oněch pět let prodělalo Svítání několik výrazných změn. Jediné co se nezměnilo je název občasníku, protože svítání je synonymem pro něco přicházejícího, něco nového, něco co přináší pohyb a proměnu. Myslíme, že i křesťanství má v sobě něco mladistvého, nového a dynamického. Tato síla a jistota nepochází ale ze snah a prostředků sekularizovaného světa a dobrých snah jednotlivců, ale z Božího Ducha, který má možnost křesťany stále obnovovat a vést. Křesťanství v sobě nese výrazný misijní prvek, který je světlem a výzvou pro každého z nás. Dnešní svět relativizuje a rozměšňuje Boží poselství a samotnou vyjímečnost Ježíše Krista pro naši spásu a vykoupení. Mnoho lidí i věřících ve snaze být moderními, ustupuje z pozic vnitřně křesťanských a zaujímá pozice náboženského pluralismu. Zde je vhodné poukázat na vynikající dokument vydaný Kongregací pro nauku víry a nesoucí název DEKLARACE DOMINUS JESUS, kde je osvětlena jedinečnost křesťanského zjevení a spásanosná univerzalita Ježíše Krista.

Při pročítání listopadového IKD (2000) jsem narazil na článek našeho pana faráře Zbigniewa Czendlika, v němž mě zaujala následující slova, která jsou určitou inspirativní osnovou pro postoj k zvěstování Evangelia: **„Chybou, kterou ale často děláme, je, že místo misijní evangelizace provádíme katolizaci. Už slyším námitku: přece to je totéž! Pro mne ne tak úplně. Misijní evangelizaci vidím jako cestu od objevení Boha, od objevení víry a Evangelia přes objevení Církve až po přijetí katolické víry. Katolizace je posledním článkem dlouhé cesty člověka hledajícího pravdu. Hodně lidí se k tomuto cíli nedopracuje, přesto jako správný misionář musím mít radost, i když někdo skončí jen na prvním kroku: objeví Boha.“** Tolik tedy citace.

S vydáním tohoto čísla si dovoluujeme oznámit, že farní občasník bude od tohoto čísla zdarma a jeho kompletní zpracování se z provozních důvodů centralizuje do „redakčních prostor“. Pokud nás budete chtít podpořit, tak nejlepší odměnou bude, když do schránky na ulici Lidická 823 vhodíte nějaký psaný příspěvek nebo článek, který bude přínosný pro rozvoj a obsah časopisu. Zároveň děkujeme Pavlu Kráčmarovi za dosavadní spolupráci a ochotu poskytnout na všechna minulá čísla časopisu kopírovací stroj a prostory své firmy. Všem čtenářům děkujeme za důvěru a v roce 2002 přejeme mnoho lásky a Božího požehnání.

Vaše redakce

*** Lítost, pokání a svátost smíření ***

Volně zpracováno z diplomové práce Psychologie člověka v poli katolické morálky, Univerzita Karlova Praha, fakulta filozofie, katedra psychologie. Text je sice občas složitější, ale v každém případě může inspirovat ve svých jednotlivostech i všeobecných závěrech. Redakčně upraveno a kráceno.

Lítost je rozhodnutí vrátit se do původního směru morální orientace. Dělí se na dvojí: **a/ účinnou**, kdy člověk na základě informace svědomí změna rozhodnutí do původního směru a je to tedy vždy změna jednání nebo pokus o změnu a na **lítost: b/ neúčinnou**, kdy člověka sice mrzí, že jde opačným směrem, než si vytyčil, ale přesto nemění své rozhodnutí a jednání.

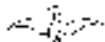
Lítost je důležitý termín, protože účinná lítost je podmínkou svátosti smíření (zpovědi). **Pokud lítost není míněna opravdově (nebyla účinná), je zpověď automaticky (ipso facto) neplatná, i kdyby kněz rozhřešení formálně udělil.** Kněz má právo odmítnout udělit rozhřešení v případě, kdy je zřejmé, že lítost není dostatečná, nebo kající žije v tzv. blízké příležitosti těžkého hříchu. Podkladem pro odmítnutí rozhřešení může být i názor zpovědníka, že kající neusiluje dostatečně o nápravu svého jednání, které se opakuje. Svým způsobem se jedná o skutečnost, že u návyku je lítost neúčinná, neboť se ztrácí po několika pokusech jej překonat. Zpověď se pak stává součástí bludného kruhu, který se podobá opilecké lítosti. Muž se večer napije, přijde domů a začne ženu udobřovat, celý den ji nosí květiny a slibuje, že s pitím skončí. Po práci zase zajde na „jedno“, kterých je nakonec deset a kolotoč se opakuje. Opravdová lítost by se projevila jinak, např. žádostí o protialkoholní léčbu. V podobném patologickém kruhu se ocitá zpověď při neúčinné lítosti. Je často problematická otázka, jak tento bludný kruh přetnout, protože zpověď pak ztrácí u daného jedince nápravnou funkci a spíše zlozvyk prohlubuje, místo aby jej odstraňovala. Zde je moudré rozsoudit, aby se v zájmu věci upravila buď četnost nebo forma svátosti podle toho o jaký problém se jedná.

Prvořadým úkolem zpovědi je urovnání vztahu k Bohu a ne psychoterapie. V zásadě ale zpovědník zastává jakýsi trojí úřad: **je soudcem, učitelem a lékařem.** Pokud by ale byla ta možnost, tak psychologická poradna by mohla být vedlejší součástí zpovědi, kdy by se samozřejmě zmenšila její výlučná orientace na hříchy a jiná selhání, ale mohla by pomoci kajícímu zorientovat se v jeho životě a konkrétní životní situaci. Zpověď, která by přirozeně následovala by si ale svou funkci stále uchovávala – urovnání vztahu s Bohem, pokání, lítost, rozhřešení a praktická snaha kajícího o nápravu.

Další problém související s církevní praxí je osobní konflikt mezi kladenými požadavky a odporem vůči nim. A to nejen ze strany nevěřících. Mnoho psychologů se velmi vážně zastavuje nad tím, že v katolické církvi je zakázána antikoncepce, onanie, rozvod atd. Je potřebné si ale uvědomit, že katolická věrouka je logicky sevřený systém, kde není možné vyjmout jeden potvrzený názor, aniž by tím padl celý systém. V církvi běží neustálý proces, který zpřesňuje to, co bylo předtím řečeno jen obecně. Proto, jestliže církev minulého nebo předminulého století

dospěla k názoru, že antikoncepce či onanie je hříchem, neexistuje nyní téměř žádný prostředek, jehož prostřednictvím by potvrzení šlo vzít zpět. (Slovo téměř užito z důvodu, že to nebylo dogmaticky ustanoveno.) Existují ale i výjimky, například otázka úroku, který se dříve chápal jako lichva, avšak dnes se připouští jako opodstatněnost. Tento charakter církve je též důvodem, proč je tak opatrná a konzervativní v přijímání nových dogmat, která pak už nebude moci nikdy odvolat. V současnosti se nároky na jednotlivce ve společnosti stupňují, i církev musí vyvinout systém a způsob, jak zvětšit toleranci k odchylkám v praxi aniž by dospěly újmy ideály, které zastává.

Svátost smíření spolu se svátostí kněžství je bezesporu v hluboké krizi, která se v Čechách pravděpodobně ještě prohloubí. Na tento vývoj můžeme usuzovat ze situace našich západních sousedů a v Americe, kde je církev nucena se tímto problémem vážně zabývat. Beireg G. a Grimm B. (1995) píší: „Přibývá lidí, kteří nemají vědomí vlastní hříšnosti. A tak vyznávají maličkosti jako roztržitá modlitba a zameškaná bohoslužba (pro nemoc), zatímco celá oblast zodpovědnosti za sebe sama, mezilidské, sociální vztahy a mravní postoje je opomíjena. Praxe pokání pak skutečnému pokání spíše překáží, než aby sloužila obrácení. **V mnohých případech chybí výchova svědomí:** jedni ztotožňují obsah církevní nauky s hlasem svědomí a druzí řeknou svědomí a myslí tím zvůli a egoistické zájmy.“ Hlavní příčinou degradované svátosti na poněkud nepřijemnou formalitu je třeba hledat na straně kněží i věřících. Vydeme-li z pojetí svátosti jako postupného naplňování smlouvy mezi člověkem a Bohem, tak se člověk při křtu zavazuje, že chce dát do souladu svou vůli s vůlí Boží. To je cílem svátosti smíření. Pokřtěný člověk se proviňuje vlastně dvojným způsobem – vůči člověku (společnosti) a vůči Bohu. Cílem zpovědi je náprava vztahu člověka s Bohem, která je podmíněna lítostí, tj. rozhodnutím změnit své jednání. **Jak dochází k degradaci této svátosti v praxi? Je to především snaha lidí jít ke zpovědi, aby mohli jít ke svatému přijímání.** Představme si člověka, který má mimomanželský poměr. Odpovědný člověk v této situaci neobíhá zpovědníky, aby někde získal rozhřešení, ale především se rozhodne, jestli vůbec hodlá vztah ukončit a zda na to má sílu. Teprve až ho ukončí, přijde do zpovědnice a řekne: „Byl jsem nevěrný, už jsem vztah ukončil, chci si urovnat svůj vztah s Bohem.“ Většina věřících však chodí ke zpovědi během celého vývoje a v průběhu mimomanželského vztahu a říkají, jak je to mrzí, že se něco takového děje... Je to chyba jejich i zpovědníka, který na takovou hru přistupuje. Z psychologického hlediska je důležité pozorovat, jak probíhá komunikace těchto lidí. Je nežádoucí, když ustává komunikace s Bohem a dotýčný se nemodlí vůbec nebo hovoří pouze o konfliktu. Dochází k jakési simulaci dětských let, kdy matka s dítětem nemluví a ono za ní chodí a doprošuje se za odpuštění. Stejně tak člověk pak není schopen soustředit se na příčinu konfliktu, ale pouze obíhá zpovědníky, aby dostal odpuštění na „příští týden“.

Kněží nekladou důraz na odpovědný přístup ke svátosti smíření. Jedna věřící si posteskla, že se zpovídala z těžkého životního problému a rozplakala se, když najednou uslyšela, jak zpovědník začal pochrupovat. **Na druhé straně znalosti katolické věrouky jsou u věřících na tak nízké úrovni, že kněz se nemá někdy o co opřít.** Zpovědník se třeba zeptá kajčnicka, zda považuje svůj konkubinát se spolužačkou na koleji za hřích. On odpoví, že ne. Pak je zřejmé, že zároveň neví, proč se z něho vyznává, proč chodí ke zpovědi, proč se považuje za katolíka atd. Knězi by nezbylo nic jiného, než odepřít rozhřešení i když se kajčnick nechtěl subjektivně hříšný, neboť konkubinát je veřejná záležitost a jedná se tedy o obranu hodnotového systému katolické církve jako společenství lidí. Kajčnick to ale bude chápat jako křivdu a protože se vůbec necítí vinen, začne hledat jiného zpovědníka, který mu udělí rozhřešení. Chyba je ale v tom, že o rozhřešení v tomto stavu usiluje. Proto je žádoucí, aby zpovědníci mnohem více ukládali za pokání četbu náboženské literatury, protože jak ukazují experimentální výzkumy, větší četba a znalost učení církve je jednoznačně pozitivním jevem, vedoucím k větší identifikaci s vírou a církví.

V katolické morálce je tradičně dobře rozpracovaná oblast **objektivní nemožnosti**. Nicméně je tu oblast **subjektivní nemožnosti**, kdy se málo ví, jakým způsobem brát ohled na přesvědčení člověka, který není schopen zachovávat některá církevní přikázání z vnitřních osobních důvodů, čili připustit onu subjektivní nemožnost. Sv. Tomáš Akvinský dokonce píše, že pokud někdo dospěje k přesvědčení, že Kristus není Bůh, tak nesmí ústy vyznávat opak, jinak hřeší ve svém svědomí. **To znamená, že formální, vnějškové přijetí křesťanství je hříšné.** Pro zpovědníky zde ovšem vyvstává nelehká otázka. Jsou případy, kdy se jedná o odvolání křivého svědectví, vrácení ukradené věci, ale i případy, kdy se jedná o používání antikoncepce, či života v neplatném manželství nebo manželské nevěry. Zdá se, že základním pravidlem pro připuštění subjektivní nemožnosti při zpovědi je nebezpečí pohoršení, které je někdy oprávněné. **V křesťanství se obecně dbá na to, aby věřící byli svým životem příkladem pro nevěřící.** Není tedy možné, aby bylo obecně známo, že někdo je zloděj nebo lhář a přesto se podílel na svátostech a životě církve jenom proto, že prohlásil, že

se necítí vinen. Zpovědník má posoudit, zda je určitá záležitost tolerovatelná. Musí mít na paměti především dobro společnosti a uplatnit ochranné mechanismy, které chrání hodnotový řád a ideály církve, coby sociální skupiny. V případech, kdy toto nehrozí, je možné připustit jedincovo přesvědčení o „snížené přičetnosti“ a tedy o subjektivní nemožnosti za jeho vlastní zodpovědnost. Z uvedených případů je možné tolerovat onanii či používání antikoncepce, ale ne nevěru či nepoctivost ve veřejných věcech. Vážný problém je v případech, kdy věřící žijí v neplatném manželství, protože jeden z nich již byl jednou ženat v platném církevním svazku, ale později se rozvedl. Stává se, že toto manželství má již několik dětí. Zde se setkávají požadavky veřejné a soukromé. Stávající situace je taková, že pokud tyto manželé nemohou žít v pohlavní zdrženlivosti, tak nemohou ke svátostem. S tímto asi nelze nic dělat, **důležitá je zde tolerance mezi věřícími k těmto ojedinělým případům.**

Občas je vhodné nahlížet na vztah k Bohu jako na vztah určité smlouvy. Do jisté míry to naznačuje tzv. princip graduality, který zmiňuje Jan Pavel II. (1992) v souvislosti s umělou antikoncepcí. Tento princip předpokládá, že zákon platí pro všechny lidi stejně, ale že každý člověk je různě daleko na cestě k plnění a uskutečnění zákona (vnějšího). Vnitřní zákon (svědomí) musí člověk poslouchat stále, neboť ono mu říká, zda je nebo není schopen zákon vnější naplnit. Toto pojetí smlouvy srozumitelněji vyjadřuje okolnosti plnění zákona a výraz smlouvy zdůrazňuje rozhodnutí člověka jako svobodné bytosti a nevystavuje ho slepé poslušnosti zákona. Křtem se člověk zavazuje k dodržování smlouvy a Bůh mu nabízí spásu. Břimováním se zavazuje k šíření víry a Bůh zaručuje pomoc. Svátost smíření je obnovením porušené smlouvy. Kněz zde funguje jako smírčí soudce. Eucharistie je jistým stupněm naplnění smlouvy, kdy se člověk spojuje s Kristem. **Je to předstupeň nebeského zaslíbení, kdy člověk bude nazírat na Boha přímo.** Podobně i ostatní svátosti jsou výrazem a stupněm smlouvy mezi Bohem a člověkem. Ve vztahu ke své víře je potřeba mít určitou názorovou integritu, která je schopna podchytit procesy vedoucí k zbrklé konverzi k jiné víře, ateismu či zavrnutí křesťanství jako celku. Člověk se vždy musí nacházet v určitém osobním vývinu a směřování k Bohu a církvi. Člověk je svobodným tvorem, ale přirozeně i svoboda má své hranice, místo a zodpovědnost. Například manželství je smlouvou mezi manžely, kteří svobodně do této smlouvy vstupují, ale nemohou měnit její obsah. Nemohou prohlásit, že jejich manželství bude například rozlučitelné. Smlouva, svoboda i víra má své dané hranice a tedy i omezení. Je to zodpovědnost i závazek. Nic není bez obětí. A právě Kristus označuje svou oběť jako smlouvu novou a věčnou, na základě které žijeme pro věčnost. Miluj a čiň co chceš. Modli se a pracuj. „Láska nikdy nezanikne...“ (1Kor13.8...)

♩ = 72

Bleibet hier und wachet mit mir. Wachet und be-tet, wa-chet und be-tet.
 Zůstaň-te a bdě-te se mnou. Bdě-te a pro-ste, bdě-te a pro-ste.
 Stay with me, re-main here with me, watch-ing and pray-ing, watch-ing and pray-ing.

p Dm Gm Dm Gm Dm C F C Dm A⁴ A

HNUTÍ A SPOLEČENSTVÍ V CÍRKVI

V životě církve můžeme od prvopočátku pozorovat malé skupiny lidí žijících všedním životem. Dosvědčují to už knihy Nového zákona. Připomeňme jen život křesťanských společenství v Jeruzalémě, Korintu, Efezu, Antiochii nebo sdružení židokřesťanů, křesťanů obrácených z pohanství, gnostiků, učedníků toho či onoho kazatele, asketické nebo „charismatické“ skupiny atd.

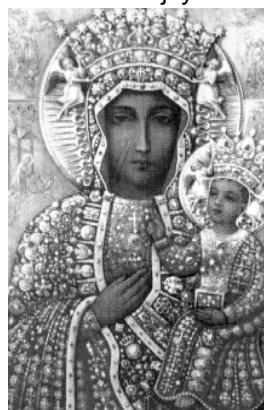
Snahy zakládat sdružení s náboženskými cíli je ale starší než samotné křesťanství. Setkáváme se s ní jak u Židů (farizeové, kumranité, esejci, chasidé, chaverové), tak u pohanů, kde existovala různá nábožensko-profesní sdružení (kolegia). Podle odborníků tvořila křesťanská společenství v rané církvi jakési federace různých bratrstev; každé mělo své vlastní shromáždění, stanovy, funkcionáře i společnou pokladnu. Na rozdíl od tehdejších pohanských městských sdružení žili křesťané ve světle nadpřirozeného bratrství založeného na principu „jediného těla v Kristu“, jak jej ve svých listech představuje svatý Pavel. Během staletí se tyto skupiny pod vlivem vážných církevních i kulturních zlomů proměnily v rozsáhlejší hnutí s pevnější organizační strukturou. Například osobností Antonína se Tebaiská poušť zaplnila poustevníky. Za zrodem řeholí a rozkvětu komunitního mnišství ve 4.-5. století stojí Pachonius, Basil, Eusebius, Martin a Augustin. Nejprve Egypt a Sýrie a později řecké provincie na Východě, v Gálii, na severu Itálie a také v Africe. Na Západě se mnišství rozvíjelo dle řehole Benedikta a na Východě podle Basila. Rozvíjejí se též charitativní a duchovní sdružení, něco jako předzvěst středověkých bratrstev. Mají různé zaměření: pomoc nemocným, asketický život, péče o umírající, společenství pohřbívající své zemřelé spolubratry, vzájemná výpomoc, shromažďování darů... V 10. století jsou společná hnutí laiků i kleriků v Itálii a navzájem se duchovně i hmotně podporují.

Kolem roku 1000 vznikala velmi spontánní, často „laická“ hnutí a skupiny. To se odrazilo v následných dvou stoletích, kdy se zájem o mnišství velmi prohloubil. Zrodilo se mnoho nových variant mnišského života: olivetáni, kamaldulští mniši, vallombrosáni, kartuziáni, grandmontáni, cisterciáni atd. K obrodnému procesu došlo i u kanovníků a objevují se premonstráti, viktoríni a kongregace sv. Rufa. Obrodný proces běží při zakládání prvních špitálních a rytířských řádů. Četná laická hnutí poutníků a kajících připravila půdu pro vznik řádů žebavých. Tehdejší papež Inocenc III. (+ 1216) dokázal ve všech těchto hnutích odhalit pozitivní síly k obrodě církve a nasměrovat požadavky laiků do kontrolovatelných forem. Za zmínku stojí hnutí „fratres de poenitentia“, tvořící přechodný stav mezi laiky a řeholníky. Neformální hnutí se objevují v Porýní a Flandrech, odkud se později začíná šířit „devotio moderna“. V Itálii koncem 14. století je hnutí

„bianchi“, které podporovala např. Kateřina Sienská. V 15. století podnítili rozvoj hnutí reformní a poustevnické impulsy „návratu k původní řeholi“. Kolem Savonaroly se formuje společenství „piagnoni“. 16. století formuje nový styl křesťanského života směřující buď k přísnějšímu životu (reformy řádů z nichž vzešly kapucíni nebo bosí karmelitáni) nebo se snaží reagovat na potřeby lidu (oratoře Božské lásky, společenství sv. Voršily). V období kvietismu, který způsobil bohužel přetrvávající nedůvěru k mystice, se v 17. století objevují skupinky kolem vizionářů a mystiků. V protestanském a anglikánském světě připomněme pietistické hnutí kolem F.G. Spenera (+1705) a metodistické hnutí kolem J. Wesleye (+1791).

Krise identity západní společnosti se objevuje v 16. století. Otevírá netušené myšlenkové obzory, intelektuální kriteria a mění sociální uspořádání. Objevuje se vlna skepse a individualismu. Hlavními tématy spirituality se stávají otázky týkající se lidského nitra. Objevuje se Terezie z Avily a po ní další pokusy méně šťastné. Vše ale dosvědčuje to, že v té době byl středem pozornosti objev nekonečna přítomného v nitru člověka. Objevit tuto dimenzi se stalo základním cílem duchovního života.

Z dějinného přehledu je zřejmé, že náboženská hnutí jsou velmi důležitým faktorem v procesu obnovy a poslání církve v dnešním světě. Do období Francouzské revoluce sahají hnutí dodnes aktuální: Apoštolát modlitby (1844), Konference sv. Vincence (1833), Kolpingovo dílo (1846). Křesťané se sdružují ve farnostech na základě eucharistické úcty, vyučují katechismus, pomáhají nemocným, vychovávají mládež, evangelizují venkov... Nejvýznamnějším projevem tohoto typu je

Katolická akce, jejíž zrod spadá do období 1866-1868. Později se objevují i různá spirituální hnutí zaměřená většinou na Pannu Marii. Schönstattské hnutí (1914, J. Kentenich), založené v německém Vallendaru usiluje o evangelizaci po vzoru Panny Marie. Stráž Neposkvrněné (1917 M. Kolbe) se snaží vnášet do odkřesťanštělého světa ctivosti a víru Panny Marie.

Legio Mariae (1921 F. Duff) prospívá v misijní činnosti a osobním posvěcení. Hnutí Focolare (Dílo Mariino) se v počátcích roku 1943 profilovalo jako spiritualita mládeže a později se proměnilo v globální projekt s důrazem na bratrské společenství. Několik let po II. světové válce jsou v Evropě zakládána různá hnutí působící v oblasti sociální komunikace, míru, zdravotnictví, odborů... Pax Christi (1952),

CISL(1950), Mariapolis(1949)... Mimo církev vznikají hnutí a sdružení: Taizé(1940), Grandchamp(1931), Pomeyrol(1950), Společenství sester Marie z Darmstadtu(1945), Archa(1950)... V Itálii jsou hnutí s křesťanskou formací: Hnutí Oáza(1950). V Polsku vzniká v padesátých letech Světlo-Život, což je hnutí spirituality mládeže.

V padesátých letech se v církvi také objevují různá pnutí a napětí. „Monolit“ církve musí čelit novým zkušenostem, které přináší nové uspořádání světa a dějinné okolnosti. Někteří velcí teologové se musí na příkaz Říma umlčet a též zákaz kněžídělníků (1954) byl bolestným traumatem. Z hnutí Katolické akce jsou vyloučeni někteří čelní představitelé, kteří kritizovali to, že činnost církve se omezuje jen na sociální působení. Po proběhlém koncilu se model Katolické akce neprosadil a místo toho se s novou silou prosadila již dříve založená hnutí. Bezprostředně po koncilu dochází k velké krizi tradičních forem sdružování křesťanů a jejich „teologického“ aparátu, který se opíral o zastaralou eklesiologii (vztah ke světu a dějinám). Došlo ke krizi kultury a sociální rovnováhy. Kolonie se zbavovaly vlivu kolonizátorů, končil boj s rasovou segregací, mládež brojila proti stávajícímu řádu a marxistická ideologie se šířila. V dané době převládá pocit, že teologie se tříští a štěpí, ale ve skutečnosti šlo o tvořivý proces, kdy se nalézalo místo v dějinách.

Společnost je dynamická a převládá jistá kritičnost ale také snaha o pravdivý pohled na svět. Právě v letech 1965 – 1970 se vytvářejí různá hnutí a skupiny laiků. Objevují se dvě protichůdné tendence. Tvoří se „neomilitantní hnutí“, které směřuje do „sekulární společnosti“ a podkopává jistou měrou tradiční katolicismus a snaží se vymanit ze zaběhlých forem života. Vrchol vlivu těchto společenství byl roku 1975 a pak jako by vyhasla jejich „prorocká inspirace“, která nedokázala vnímat církevní a společenské klima. Dále se tvoří „neomystická hnutí“, která zdůrazňují potřebu spirituality. Objevuje se touha po posvátnu a hluboké duchovní zkušenosti. V roce 1967 vzniká ve Spojených státech charismatické hnutí v katolické církvi a rychle se šíří po celém světě. Cílem hnutí je „obnovit“ život věřících tím, že se otevřou Duchu svatému a objeví svá charismata a budou je uskutečňovat. Mnoho hnutí probudila k životu právě charismatická obnova. Centrum neokatechumenátního hnutí je od roku 1968 v Římě a šíří se do světa. Mělo za cíl vytvořit pastorační projekt evangelizace a stálé katecheze pro dospělé z něhož by vzešla křesťanská společenství. V pozdějších letech se rozvíjí hnutí fokolarínů, neokatechumenátu, obnovy v Duchu, Cursillos atd. Často je důležité, aby hnutí byla citlivá k životu ve farnosti a byla vedená v upřímných procesech obnovy v církvi.

Komunity a hnutí působící v katolické církvi v ČR:

Hnutí fokoláre	František Slavíček, Na Padesátém 47, Praha 101 00	Tel.: 02/787141
Cursillo de Cristiandad:	Jitka Malá, Slunečná 2 Brno 634 00	Tel.: 05/4721 5268
Neokatechenální cesta:	Dalibor Božecký, Lozibky 52 Brno 614 00	Tel.: 05/523 525
Hnutí Světlo-Život:	P.Jan Rajlich, Hradiště 4, Ústí nad Labem 400 01	Tel.: 047/5220853
Hnutí za lepší svět:	MUDr.Vladimír Petráček, Blatnická 1285, Veselí nad Moravou 696 01	
Schönstattské hnutí:	Sekulární institut Schönstattských sester Mariiných,Nad Koulkou II,Praha 5-Smíchov 150 00 Tel.: 02/542073	
Komunita Sant Egidio:	Kristína Loucká, Milady Horákové 13, Praha 7 170 00	Tel.: 02/20570774
Koinonie Jana Křtitele:	Koinonie Jana Křtitele, Budilovo nám. 1, Plzeň 321 02	Tel.: 019/7828180

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ OBNOVA a komunity, které z ní vzešly:

Emmanuel	(Lidická 6, BRNO 602 00 Tel.: 05/572 215)
Blahoslavenství	(č.p.24, Dolany 783 16 Tel.: 068/916 129)
Chemin Neuf	(Školní 1, Tuchoměřice 252 67 Tel.: 02/20950681)

Zpracováno z knihy Nová hnutí v církvi – Bruno Secondin (Karmelitánské nakladatelství 1999)

mk

* Nový seznam světců byl po 35-leté práci představen *

Nový oficiální seznam světců byl po 35leté práci představen ve Vatikánu v závěru roku 2001. „Martyrologium Romanum“ uvádí pro každý den roku příslušné světce, blahoslavené, mučedníky nebo anděly, kteří jsou připomínáni při modlitbách a bohoslužbách daného dne. Tento seznam uvádí 6 538 záznamů, v kterých se vyskytují i postavy světců, pro které existuje jen místní, církevně uznaný kult. Od posledního závazného vydání roku 1956 přibýly dva tisíce blahoslavených a světců. První vydání martyrologia pochází z roku 1583. Oproti tomuto vydání byly texty značně kráceny a z přehledu byly také odstraněny některé postavy světců, jejich existenci nebo tradici uctívání nebylo možné historicky doložit.

www.christnet.cz 13.1.02

Zápis z pastorační rady dne 8.1.2002

Přítomni: P.Zbigniew Czendlik, Pavel Doleček, Vladimíra Reslerová, Ludmila Šebrlová, Zdeněk Gregora, Jaroslav Skalický, Miroslav Kuťák, Jiří Novák

1. Hodnocení Tříkrálové sbírky 5.1.2002

Zúčastnili se žáci lanškrounských škol i děti z okolních obcí (Žichlínek, Luková-Květná, Rudoltice, Ostrov, Horní Třešňovec).

L. Šebrlová kladně hodnotila nadšení a zájem dětí.

Bylo vybráno 117 650,-Kč. Tyto peníze budou poskytnuty především na Rodinný dětský domov v Žichlínce a částečně Charitě.

Informace o Rodinném dětském domově lze získat i z internetových stránek www.rdd.cz (tyto mj. obsahují informace o stavu projektu a o Tříkrálové sbírce).

Provoz RDD bude zajišťovat Charita. Opravenou starou část dostane do užívání. Na dostavbě nové části se již bude podílet.

Koncert Petra Kotvalda 6.1.2002 tuto sbírku rovněž podpořil.

2. Topení v kostele – ještě se na něm pracuje (stav ke dni 8.1.)

3. Otázka, zda bude realizovat příští Půlnoční mši svatou chrámový sbor (Mgr.Uhlířová) nebo skupina Michael.

Nebylo v této věci definitivně rozhodnuto. Bylo však zdůrazněno, že pro mše svaté jako je Půlnoční a na Boží hod vánoční je nutné, aby pověřené soubory věnovaly přípravě patřičnou pozornost.

4. Exerciie v postní době – termín bude ještě upřesněn.

5. Uvažuje se o databázi mobilních telefonů za účelem předávání aktuálních informací

6. Pastorační rada urgovala u P.Zbigniewa odpověď na dopisy s připomínkami farníků předané při příležitosti vizitace 16.11.2001.

7. Další termíny setkání pastorační rady, začátek vždy ve 20:00.

19.2.2002 – výbor p.r., 12.3.2002 – pastorační rada, 9.4.2002 – výbor p.r.,

14.5.2002 – pastorační rada, 11.6.2002 – pastorační rada

8. Na 7.2.2002 plánuje P.Zbigniew návštěvu penzionu.

Zapsal: Jiří Novák

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA

Dne 10.ledna 2002 v 18.00 hodin se v Husově domě konala společná ekumenická bohoslužba, kterou tento rok zajišťovala Českobratrská církev evangelická. Bohoslužbu zahájil evangelický farář Marek Vanča. V průběhu bohoslužby se střídali členové církví při čtení a přímlovách. Na začátku i konci bohoslužby zazněly písně z kancionálu. Závěrečné slovo patřilo otci Zbigniewovi, který zdůraznil význam křesťana v tomto světě a vzájemnou potřebnost lidí, jejich jednotu při usilování o dobrou věc a také skutečnost, že lidé, které potkáváme jsou do jisté míry zrcadlem nás samotných. Po skončení bohoslužby bylo připraveno pro všechny malé občerstvení a možnost setkání k neformálním rozhovorům.

NEDOŽITÉ JUBILEUM NAROZENÍ P.JOSEFA KACÁLKA - 80 LET

Dne 29.ledna 1922 se narodil páter Josef Kacálek, který 25 let vykonával svou kněžskou službu v lanškrounské farnosti. V dubnu 1968 dostává státní souhlas a krátce nato se stává administrátorem v Lanškrouně, kde prožil svou rozhodující část kněžské služby. Byl člověkem, který věděl, že život není peříčko a je občas potřeba překonávat i těžkosti, které se vyskytnou. Byl věrný své církvi až do konce a navzdory svému věku dokázal i aktivně pobízet k přátelství a ekumenismu mezi lidmi. Na následující stránce uvádíme vzpomínání na otce Kacálka od Jaroslava Hrdiny, které vyšlo skoro před pěti lety v druhém čísle Svítání (červen 1997).

Vzpomínání ...

Otec Kacálek byl pro mě jedním z nejobětavějších kněží, které jsem poznal. L.P. 1988, měsíce ledna, jsem přišel do lanškrounské farnosti. Navštěvoval jsem kostel a chodil ke sv.přijímání. A zde se odehrálo naše první setkání. Před mší svatou mě otec Josef oslovil a zeptal se mě odkud jsem a zdali jsem obdržel dar křtu při narození. Řekl jsem, že nevím, a tak mě odkázal na rodiče, ať se jich zeptám. Rodiče mi odpověděli, že pokřtěn nejsem a to jsem druhý den sdělil otci Josefovi. On se na mne usmál a mírným povzbudivým hlasem mi řekl: „Jste rádi, že jsi přišel mezi nás, že navštěvuješ mši svatou, ale přijímání se nemůžeš účastnit.“

Otec Kacálek byl pro mne druhým tátou. Pro můj duchovní život vykonal velké dílo a jsem mu za to vděčný. Každý z nás pochází z různých životních poměrů a má odlišné rodinné zázemí; o to víc jsem zavázán otci Josefovi, že mě dokázal přijímat takového jaký jsem. Byl a je vzorem nejenom pro věřící, ale i nevěřící lidi. Znají ho a jeví o něj zájem. Neměl a nemá hranici, koho má mít rád více či méně. Nedělá rozdíl mezi lidmi. Byl knězem pro každého a pro všechny.

Nebyl lhostejný k tomu, co se dalo ve farnosti a neutíkal od problémů. Věci řešil s porozuměním. Cítil s nemocnými a jevil soucit a pochopení pro jejich strasti. Ačkoli už dříve špatně chodil, přesto dokázal navštěvovat ty, kteří to potřebovali a dokázal jim naslouchat a věnovat se jim. Měl osobní zájem o nemocné farníky a jeho přítomnost je dokázala povzbudit a dát radost (svědectví pani Sysrové).

Otec Josef je duchovně bohatý člověk. Přestože je v pokročilém věku a je odkázán na pomoc druhých, tak oplývá vnitřně radostnou povahou. Svě dobré kněžské dílo, které mu Pán světil, koná i navzdory věku a zdraví. V pečovatelském domě slouží mši sv. doposud. V Lanškrouně chce dožít své dny, jak řekl. Ve svém životě byl skromný a každý pro něj byl rovnocenným partnerem. Měl a má rád mladé lidi a rád se účastnil jejich programů. Jeho slova: „Mezi mládeží se cítím mlád.“, jsou zcela na místě. Z mladých čerpal novou duchovní sílu a naději. Otec Josef dokázal být pohostinný jak k dospělým, tak k dětem, kterým se často věnoval. Dveře fary nebyly pro nikoho nikdy zavřené.

Vzpomínám si na jednu příhodu, kdy jsem večer seděl

na lavičce před kostelem a přemýšlel nad farností a otcovou občasnou výbušnou povahou, která se někdy objevila na pozadí jeho dobrého srdce. Mrzelo mě to a najednou jsem byl silně osloven, abych šel hned na faru. Bylo půl jedenácté večer a všude tma. Zazvonil jsem, objevilo se světélko a otec Josef. Okamžitě mě pozval dovnitř a jeho první slova byla, zda nemám hlad. Očekával jsem spíš něco jiného a on mě přivítal pozdě večer naprosto v klidu a nabízel mi ještě jídlo. Poprosil jsem ho, zdali bychom si mohli pohovořit o tom, co mi leželo na srdci. Ochotně mě vyslechl a přijal můj malý návrh, že když budou někdy zase lítat hromy a blesky, tak mu zlehka položím ruku na paži. Možná se to někomu zdá až směšné, ale přesto byly situace, kdy toto mělo svůj smysl a otec Kacálek mohl nalézt v tomto nepatrném doteku, alespoň malou oporu a zájem, a já za to Bohu děkuji.

Tímto bych svou krátkou vzpomínku na otce Kacálka, který nyní žije v pečovatelském domě, rád ukončil. Vděčím mu za mnohé, a věřím, že jeho kněžství a život, byl vzorem a obětavou službou pro druhé. Bůh mu žehnej.

(J.Hrdina, Svítání – červen 97)

PÍSEŇ O TŘPYTU VODY

V hlubině, z níž jsem přišla načerpat jen vodu do džbánu - - tak dlouho už k zřítelnicím přiléhá ten třpyt ... našla jsem tolik, tolik poznání, oč více než dosud!

Našla jsem v odrazu té studně tolik prázdného prostoru v sobě!

Jak je to dobře. Nedokážu tě celého přenést do sebe – ale toužím, abys zůstal, tak jako v zrcadle studně zůstávají listy a květiny z vysoka sejmuté pohledem užaslých očí - očí víc prosvětlených než smutných.

Karol Wojtyła

BIBLICKÉ OKÉNKO

„O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec. Mějte se na pozoru, bděte, protože nevíte, kdy ten čas přijde.“ (Marek 13.32-33)

V tomto biblickém textu by někoho mohlo zarazit, že ani Syn neví, kdy přijde konec světa. O tento text se opírala hereze ariánů ve 4. století, kdy probíhaly silné náboženské třenice. Tuto citaci používali ariáni k podpoření svého tvrzení, že Ježíš není Bůh. Otázku poměrně bystře rozřešil už sv. Augustin, který řekl, že Ježíšovi není znám onen den, protože nebylo v jeho učitelském poslání, abychom se to od něho dověděli; k jeho poslání právě naopak patřilo, aby onen den zatajil...; jakožto učitel uměl učit to, co může prospět a vyhnout se tomu, co by mohlo škodit.

Když Ježíš řekl, že dokonce ani on sám nezná přesný čas konce, potvrdil tím své lidství. Bůh Otec samozřejmě ví, kdy se to stane, a Ježíš a Otec „jsou jedno“, ale když se Ježíš stal člověkem, vzdal se dobrovolně neomezeného používání božských vlastností. V tomto verši není důležité, že sám Ježíš nezná přesný čas konce, ale to, že datum nezná žádný z lidí. Je to tajemství Boha Otce, které zjeví sám, až bude chtít. Přesné datum Ježíšova návratu se podle Bible ani vědy nedá určit. Ježíš však učí, že člověk se má na druhý příchod připravovat, a ne ho vypočítávat.

Události jako svatba, narození dítěte, změna zaměstnání, stěhování, důležitý rozhovor nebo koupě domu se plánuje vždy několik měsíců předem. Přisuzujeme však stejnou důležitost i přípravě na Kristův návrat? Vždyť jeho příchod je tou nejzávažnější událostí našeho života a jeho důsledky sahají až do věčnosti. Jelikož nevíme, kdy Ježíš přijde, neměli bychom přípravu odkládat. Jediná cesta k tomu, jak být na onu chvíli připraven, je studovat Boží Slovo a řídit se jeho radami každý den.

Abychom nebyli mudlové

Svět je obydlen dvěma druhy lidí: jednak jsou to mudlové, a jednak ti ostatní. Přesněji řečeno, jde o lidi odkouzlené a okouzlené, kteří možná i žijí ve dvou odlišných, ale vzájemně se prolínajících světech. Svět mudlů je pragmatický, účelový svět sobectví a uzavřenosti. Ten druhý je světem údivu, žasnutí a kouzel, kde platí solidarita, věrnost, přátelství, statečnost a pravdivost. A kde láska je neproniknutelným štítem proti zlu. Je to svět, kde je dobro dobrem a zlo zlem, i když člověk může být slabý a kolísat. Ale jak říká velký kouzelník Brumbál o zlém Voldemortovi, je třeba proti němu vést i bitvu na pohled prohranou, a pokud ho někdo zdrží znovu a další zase znovu, možná, že už nikdy svou moc zpět nezíská. Jde o to, aby mu nikdo z lidí nepropůjčil

svou mysl a své tělo. Tak to alespoň vidí anglická učitelka J.K. Rowlingová a světově známý hrdina jejich pohádek Harry Potter. Až na podivné znamení na čele je to nenápadný a ponižovaný chlapec, který si dlouho není vědom svého vyvolení. Ale s přímou samozřejmostí dělá to, co je v danou chvíli třeba a co mu přikazuje jeho svědomí. Je tak důstojným partnerem hrdinů dávných bájí, našich pohádek i malého hobbita Froda. Ovšem v jednodušším podání – ve verzi pro děti od devíti do devadesáti devíti let. Údiv a žasnutí přebývají v předpokojích náboženství a otevírají utěsněný svět „mudlovství“. A tím jsme dnes ve starostech všedního dne a snad i při zbožné rutině asi ohroženi všichni. Neuškodí, budeme-li na chvíli s dětmi a dětmi.

D. Pohůnková (Perspektivy 4/2000)

Něco pro úsměv

V rozhovoru vysvětluje muž farář: „Často jsem v životě klel, ale zato jsem se často modlil – to se přeci vyrovná. Moji ženu jsem sice několikrát podvedl, ale také jsem jí dal hodně dárků – to se taky vyrovná. Určitě jsem často lhal, taky jsem mnohdy šel ve všední den na mši – a to se přeci taky vyrovná.“

„Ano, ano,“ řekne farář, „jestli se však nepolepšíte, tak váš účet bude vypadat takhle: Bůh vás stvořil, ale čert vás vezme – to se potom taky vyrovná.“

A něco z dětské dílny:

Chlapec podává katechetovi papír na kterém jsou nakresleny jakési klikyháky. „Copak jsi to nakreslil?“, ptá se katecheta. „Pána Boha,“ odpoví žáček. „Ale vždyť nikdo neví, jak Pán Bůh vypadá,“ namítá katecheta. „Tak teď to už bude vědět!“, opáčí chlapec.

Katecheta probral s dětmi desatero Božích přikázání a chtěl se přesvědčit, jak tomu porozuměly. Zeptal se: „Tak, Míšo, kdybys usekl kočce ocas, proti kterému přikázání by ses provinil?“ Míša odpoví: „Proti přikázání co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.“

Byl to Bůh, koho jsem hledal

Svědectví
Svědectví

Neobvyklý Silvestr – svědectví Tomáše Halankeho (Světlo 3/02)

Jako dítě jsem byl vychován křesťansky a u nás na venkově bylo běžné chodit v neděli do kostela. Ale já jsem měl jako vzory filmové hrdiny, zpěváky nebo starší mládež z naší vesnice a nikdo z nich neměl nic společného s Bohem a vírou. Ani rodiče nebyli příliš přesvědčení navštěvníci kostela a společná modlitba u nás doma nikdy neexistovala. Moje babička byla sice velice zbožná, ale jako vzor byla pro mě příliš extrémní, myslel jsem si tehdy. Dnes se mi zdá, že to byla právě její vytrvalá, roky trvající modlitba, která mi vyprosil obrácení. V 16 letech jsem odjel do Mnichova do učení. V té době jsem se stále vzdaloval od Boha a od Církve. Na nedělní bohoslužby jsem chodil, jen když jsem byl doma u rodičů. Byl jsem přítom tělesně přítomen v kostele a nic víc. S nikým jsem také nebyl schopen vážněji mluvit o víře, a tak jsem si tvořil něco jako „vlastní náboženství“. Dělal jsem si svá vlastní přikázání, která byla stále laxnější. Nakonec bylo v mých očích něčím zlým jen někoho vážně zranit nebo zabít. Všechno ostatní jsem pokládal za dovolené.

Tu není nikdo, koho by Maria nevolala

V roce 1996 přišel za mnou můj nejlepší přítel Mane, který přijel z Medjugorje, a básnil, jak krásný Silvestr to byl, jaká radost na tom místě panovala a že se tam zjevuje Panna Maria. Samozřejmě že jsem tomu vůbec nevěřil a pokládal jsem ho, ať mi to promine, za úplného naivku. Pak už jsme o tom nemluvili.

V prosinci toho roku jsem se pohádal se svou přítelkyní kvůli tomu, kde strávíme letos Silvestra. Protože jsem trucoval jako malý kluk, pomyslel jsem si nakonec: „Ty si můžeš dělat, co chceš, a já pojedou do Medjugorje! Tam nikoho neznám, budu mít klid, ti druzí ať si jdou třeba do kostela a já si někam vyrazím.“

Když jsem se zeptal Mana, jak se dostat do Medjugorje, řekl mi, že tam chce také jet a že můžeme jet spolu. Řečeno, uděláno, přihlásili jsme se, ale už nebyla místa a zapsali nás do seznamu čekajících. Dva týdny před Vánocemi přišla zpráva, že přidali ještě čtyři autobusy a že můžeme jet. Při zahajovací bohoslužbě v naší vesnici to všechno začalo. Šel jsem dovnitř vlastně jen proto, že venku bylo příliš zima, a ani jsem nevěděl, co mám v kostele dělat. Mši sloužil P.Ritz, kněz, který byl obdařen velkým darem vyzařování. Mane mi řekl, že se mohu u něj objednat ke zpovědi. Zpověď? pomyslel jsem si, u té už jsem nebyl nejméně deset let. A pak jsem na to přestal myslet.

Přijeli jsme do Medjugorje. Všichni v autobuse i na pokoji byli velice milí – a zbožní! První dva dny se nic nedělo. Večer jsem se bavil s Julianou a řekl jsem jí: „Ty, já se sem vůbec nehodím. Všichni jsou tak dobří a věřící, ale to já ne. Já sem nepatřím.“ Odpověděla mi: „Tu není nikdo, koho by Maria nevolala!“ To mě zarazilo. Že by mě Maria volala a něco po mně chtěla? Mne přece nemůže k ničemu potřebovat. Ať mě volá k čemu chce, já si to nezasloužím. Ale nešlo mi to celou noc z hlavy a příští den, bylo 31.12. jsem pocítil nevyhnutelnou potřebu se vyzpovídat. Hledal jsem nějaký kancionál, protože jsem už neměl tušení, jak se zpovídat, a potřeboval jsem si přečíst Desatero. Když jsem na několik hodin šel do sebe, cítil jsem se tak daleko, že jsem šel ke zpovědnicím. Tam jsem ještě dvě hodiny čekal a napadalo mě toho stále více. Kněz mi vynadá, když mu to všechno řeknu...ale to je jedno. Musí to ven...

Zpověď jsme prožili spolu

Konečně přišla na mě řada a já jsem byl překvapený, že nemusím nepohodlně klečet, jak jsem si na to z dřívějšíku vzpomněl. Posadil jsem se pohodlně vedle sympatického kněze. A pak jsem začal! Zpovídal jsem se z celé duše, byla to intenzivní směs pocitů, jednou nahoru a jednou dolů. Dal jsem se do pláče, kněz měl slzy v očích, pak jsme se oba spolu zase smáli. Nebylo to, jako bych já něco vyprávěl a on poslouchal, oba jsme zpověď „prožívali“, bylo to velmi intenzivní. Když jsem opouštěl zpovědnici, měl jsem pocit, jako bych se vznášel metr nad zemí. Nemohu si vzpomenout, že bych se někdy cítil tak dobře. Spěchal jsem směrem k ubytování a tu mě to projelo: „On mi nedal žádné pokání!“ Zeptal jsem se jednoho poutníka: „To už se teď nedává?“ – „Ale dává.“ Můj Bože, ještě bude moje zpověď neplatná, pomyslel jsem si. Rychle jsem si sám uložil pokání a to mě uklidnilo, protože ten dobrý pocit tu stále byl. Příští den jsem stále plakal jako dítě, pokoušel jsem se to před druhými skrýt a myslel jsem si. Co se to se mnou děje? Teď vím o jiných obráceních, že je to normální, že prostě všechno musí ven.

Pak jsem šel na večerní pobožnost, jen nezanedbat žádný růženec, mám co dohánět, myslel jsem si. Když jsem se tak modlil růženec, dostal jsem náhle husí kůži, něco mnou projelo, bylo to velice teplé a oblažující. Nejsem schopen ten pocit popsat, vím jenom, že byl nevýslovně krásný. Krátce nato nás kněz vyzval, abychom byli zticha, že právě dochází ke zjevení. Zjevení! Můj Bože, jaká milost! Byl jsem celý bez sebe a nemohl jsem se uklidnit. A příští den totéž. Byl jsem nadmíru šťastný.

Celý život jsem hledal, vyzkoušel všechno možné i nemožné a nikdy jsem nebyl trvale spokojen. Stále mě to hnalo k hledání vnitřního klidu, štěstí. Nyní to vím, je to prosté, byl to Bůh, koho jsem hledal! Byl přímo přede mnou, kolem mě, čekal na mě, ale já jsem ho nechtěl poznat, vidět. Teď bych to chtěl vykiččet: „Lidé, je to velice prosté, není třeba se tak namáhat, tak pachtit, abyste byli šťastní. Běžte do kostela, k Bohu, a najdete všechno, co hledáte.“ Ale rychle jsem si uvědomil, že lidé mi to neuvěří, že mě budou mít za bláznů, a tak jsem zůstal raději potichu. Jako světec pro nový rok jsem si vytáhl v autobuse blahoslaveného Leopolda, jak jsem se později dověděl, je to patron zpovídajících se. Tento Silvestr znamenal zvrát v mém životě. Jistě, nejsem od té doby žádný superkřesťan, spíše naopak, upadám stále do starých chyb. Ale rozdíl je v tom, že si to uvědomuji a že svůj život nezahrabávám, nýbrž že je to stále nový odraz směrem vzhůru.

O příštím Silvestru jsem samozřejmě opět nesměl chybět. A teď jsem si řekl, nebudeš tady mařit čas a opatříš si ten dobrý pocit hned první den. Ale nic se nedělo, ani druhý den. Chtěli jsme s Manem jít ráno na Křížový vrch na východ slunce. Budík zvonil v pět, ale venku lilo jako z konve. Nic se nedařilo. Byl jsem zklamaný. Pak přišla silvestrovská oslava, opět jako vždy veselá. Najednou chtěli všichni jít spát. Ale vždyť je ještě brzo! Ale nic nepomohlo, zůstal jsem sám a byl jsem stále fit. Hvězdy svítily a já jsem se rozhodl, že půjdu na Křížový vrch. Na východ slunce.

V jednom prostoru s Marií

Když jsem sestupoval, pocítil jsem náhle opět silnou touhu se vyzpovídat. „Ale vždyť jsem byl o Vánocích a nic závažného jsem nespáchal,“ chtěl jsem se uklidnit. Ale ten tlak byl stále silnější. Šel jsem na mši svatou a zeptal jsem se jednoho známého kněze, zda bude mít během dne čas mě vyzpovídat. Řekl mi, že můžeme jít hned. Každý, kdo byl v Medjugorje, mi porozumí. Normálně se tady čeká celé hodiny.

Dobře, ale stále jsem nevěděl, co se mnou je. Naše skupina byla večer ve večeraadle a P.Richard řekl po přednášce, že Maria Pavlovičová bude mít zjevení v kapli Oázy míru. Projela mnou myšlenka: Musíš být u toho. Bežel jsem ven a po nějakém čase jsem si uvědomil, že vlastně nevím, kde ta kaple je. Zeptal jsem se někoho a on mi řekl, že stojím právě u ní. Vstoupil jsem dovnitř a za dvě minuty nás tu bylo tolik, že už se sem nikdo další nedostal. Být v jednom prostoru s Marií, umíte si představit, jaká to byla pro mě předtucha radosti. Rychle jsem si představil, co všechno jí řeknu, jaká přání vyslovím, abych opravdu na nic nezapomněl. Pak mě napadlo, abych to nepropásl, ostatně vždyť nic neuvidím. Můj Bože. Maria je zde, a já to nepozoruji.

Ale náhle zde byl opět onen pocit, padl jsem na kolena a nebyl jsem schopen říci vůbec nic, na nic jsem nemyslel, byl jsem jako bez sebe. Zůstal jsem ještě na mši svaté a pak jsem se vznášel domů. Byl jsem přešťastný. Jako svatého roku jsem si vytáhl Ducha svatého. Tehdy jsem ještě nevěděl, že nebe má také pro lidi úkoly, které jim zřetelně vyznačí. Ale po pořádku. Když jsem se vracel autobusem domů, jel s námi Hans Sohler, dnes P.Antonín Maria Sohler ze spolčenství Panny Marie spoluvykupitelky, a vyprávěl o zjeveních Panny Marie v Amsterdamu. A jen tak mimochodem se zeptal, zda není v autobuse někdo, kdo by se cítil povolán zorganizovat jeden autobus do Amsterdamu. „To já nemůžu“, řekl jsem hned svému sousedu Manovi. „Také to nikdo z lidí od tebe nežádá,“ odpověděl mi suše. Ale já jsem stále cítil, že je to můj úkol. Pak jsem řekl Hansovi: „Něco cítím, ale nejsem si jist. Ještě ti možná zavolám.“

Ale pak jsem měl stále větší pochybnosti, nikdy jsem nic podobného nedělal. Čím více jsem se však zabýval poselstvími z Amsterdamu, tím důležitější mi celá záležitost připadala. Mezitím jsem již vedl do Amsterdamu dva autobusy a jsem přesvědčen, že Maria ukázala světu v Amsterdamu geniální cestu k světovému míru. Jenom jí v tom musíme trochu pomáhat.

Podle Medjugorje aktuel č. 47/2002

INFORMACE OD PANA FARÁŘE :

Pondělí 4.února 18.00 hod. v Kavárně u Pastýře - beseda s Pavlínou Filipovskou. Vstup volný.

Čtvrtek 7.února dopoledne - P. Zbigniew bude navštěvovat nemocné.

Pátek – Neděle (8.-10.února) - Velkopostní exercicie, které povede generální vikář Mons. J.Socha

Středa 13.února - začíná postní doba Popeleční středou (téma:Eucharistie)

-
- 4. – 9. února** - exercicie v Koclířově (povede je Fr.Elias Vella OFM z Malty)
 - 9.února** - 19.00 hod. VIII.křesťanský ples mladých, Kulturní dům Žďár nad Sázavou
 - 8. – 10. února** - pro mládež víkend v Bartošovicích v Orlických horách (inform.IKD)
 - 13. – 17.února** - na Popeleční středu začínají v Koclířově postní exercicie
 - 18. – 20.února** - Teologická konference o Eucharistii, Hradec Králové – Nové Adalbertinum
 - 14. - 17.března** - Duchovní obnova pro manželské páry, Poutní dům Hora Matky Boží v Králíkách (vede P.Karel Moravec, cena cca 870,- Kč/os.)
 - 16.února+16.března** – pokračování kurzu v aranžování květin (první termín zaměřen na tvorbu figurek z kukuřičného šustí a druhý na inspiraci k výzdobě květinami, bližší informace o potřebném materiálu v IKD 2/2002, kurs pořádán v Novém Adalbertinu)
10.00 hod.

Redakce: Jana a Mirek Kuťákovi, Lidická 823, LA Tel. 0467-525166,0602-828751,miro.kutak@worldonline.cz

Textové korektury: Olga Skalická

Děkujeme za jakýkoli psaný příspěvek, který může obohatit stránky časopisu a informovat o životě ve farnosti.